

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Som et bidrag til løsning af dette problem vil ministeriet søge at etablere, hvad man kunne kalde »Statens Værksteder for Kunst og Håndværk«, der kan yde bistand til kunstnerne, og som er specielt indrettet til dette formål.

Det indgår i disse planer, at værkstedsvirksomheden kan danne udgangspunkt for en videreførelse af det samarbejde, der allerede eksisterer mellem kunstakademiets billedkunstskoler, undervisningsministeriets direktorat for erhvervsuddannelserne, Skolen for Brugskunst m.fl. omkring de musiske fag, der indgår i EFG-uddannelsen.

Jeg vil gerne understrege den betydning, det har, at man på denne måde kan videreudvikle den traditionelle tidligere forbindelse mellem kunst og håndværk i et stadigt mere teknologisk præget samfund.

Da folketinget netop nu har mit forslag til revision af musikloven til behandling, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske få bemærkninger om *musiklivet*.

Alene i kraft af sin umiddelbare tilgængelighed har musikken – for både komponister, udøvere og tilhørere – en værdiskabende funktion som næppe nogen anden kunstart.

Det var et af de synspunkter, som lå bag ved musikloven af 1976. Denne lov har virket efter sin hensigt og har været medvirkende til den stærkt stigende aktive interesse for musik, som vi har kunnet registrere gennem de seneste år. Ved lovforslaget søges der – ud over en forøgelse af bevillingerne – tilslutning til at sikre og forbedre udfoldelsesmulighederne for alle former for musik og alle musikalske genrer – herunder den rytmiske musik, som den nye interesse for musikudøvelsen i så høj grad har samlet sig om. Vi skal endvidere sørge for bedre udfoldelsesmuligheder lige så vel for den professionelle musikudøvelse som for amatørmusikken. Og den lige adgang for alle til musikalske oplevelser i alle egne af landet er et af hovedformålene med denne lovgivning.

Jeg håber, at musikloven gennem den revision, der nu er i gang, vil blive et stadig bedre redskab til opnåelsen af de mål, vi har sat os på dette område.

Siden 1976 er tilgangen til *idrætten* blevet forøget med en tredjedel – fra 30 til 40 pct. af befolkningen – og idrætten er blevet en bevægelse, alle aldersgrupper tager del i, ikke kun de unge.

Med udgangspunkt i regeringens idrætspolitiske målsætning: at enhver – uanset alder og køn og uanset fysiske, psykiske og sociale forudsætninger – skal have en mulighed for at dyrke idræt, er det i første række kulturministeriets opgave på idrætsområdet at være løftestang for initiativer, som rummer fritidspolitiske kvaliteter.

Et særligt udvalg under kulturministeriet har taget eliteidrættens vilkår op til behandling.

Et andet område er idrætsforskningen, dels den sociale forskning, dels idrætsmedicinen. Begge områder har hidtil været forsømt her i landet til trods for deres betydning for idrætsområdet.

Her kan eliteidrætten tjene som eksempel: hvilke vilkår giver vi de unge eliteidrætsfolk, ikke alene under deres – ofte ret kortvarige – topkarriere, men også på længere sigt? Hvad er deres risiko for fysiske skader – måske af invaliderende art? Hvad bliver deres sociale skæbne, når »karrieren« er forbi, medens de stadig er unge, men sjældent har haft tid til uddannelse eller normal social omgang med andre? Ingen kan være interesseret i alt for store menneskelige omkostninger ved eliteidrætten. Og ingen kan finde det rimeligt, hvis der ofres store beløb på at skabe en sportsstjerne, dersom samfundet siden skal forsørge den pågældende permanent gennem invalidepension eller socialforsorg.

Den sociale idrætsforskning beskæftiger sig også med »idrætten i bredden«. Hvorledes hindrer vi det store frafald af unge fra sportsklubberne og sikrer, at »den legende idræt« modsat konkurrenceidrætten er til rådighed for alle mennesker livet igennem?

Ministeriets støtte til investeringer i idrætsanlæg vil i højere grad blive koncentreret om anlæg, som rummer brede tilbud om aktivitetsmuligheder, og som kombinerer idrætten med andre kulturelle aktiviteter i lokalmiljøet.

Desuden vil ministeriet deltage i overvejelserne om, hvordan man kan stimulere uddannelserne på idrætsområdet. Især må der sættes stærkt ind på at skabe uddannelsesmuligheder for instruktører, vendt mod de mange nye brugergrupper inden for idrætten – ældre, handicappede, familierne etc.

Idrætten er udtryk for store menneskelige ressourcer i det danske samfund i kraft af sine mere end 12.000 foreninger, og jeg be-